

РЕШЕНИЕ

№ 3108

гр. София, 30.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 24.01.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Мария Бойкинова**

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разглежда дело номер **11110** по описа за **2024** година докладвано от съдия Мария Бойкинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от А. П. П. срещу решение № 4609 от 21.10.2024 г. по НАХД 7416/2024 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 7-ми състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 24-4332-008271/22.04.2024 г., издадено от Началник сектор на СДВР, отдел „Пътна полиция“, с което на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 750 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца.

С жалбата се иска отмяна на решението на първоинстанционния съд, тъй като отнемането на СУМПС на касатора би причинило негативни последици за семейството поради здравословно неразположение на член на семейството – съпруг на жалбоподателката.

Ответникът по касация – Началникът на сектор на Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“, чрез юрк. П., в представени по делото писмени бележки, излага съображения за неоснователност на касационната жалба и съответно за правилност на първоинстанционното решение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за частична основателност на касационната жалба досежно размера на наложените наказания.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, XVIII касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63в ЗАНН, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол и от надлежна страна, с правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Съобразно чл. 218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Касационната инстанция намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно, постановено при правилно приложение на материалния закон.

От фактическа страна районният съд е установил, че на 19.03.2024 г. в 19:54 ч. А. П. е управлявала личния си лек автомобил „Б. 330Д“ с рег. [рег.номер на МПС] по [улица]с посока на движение от [улица]към „Б. шосе“, до бензиностанция „Т.“, автомобилът се е движел скорост от 113 км./ч. при ограничение от 50 км./ч. Нарушението е установено с АТСС ARH CAM S1 120 CCA7, като след приспаднал толеранс в полза на водача, скоростта е определена на 109 км./ч.

Представена е декларация по чл. 188 ЗДвП, от която се е установило, че А. П. П. е управлявала автомобила на датата на нарушението. По делото е представен договор за покупко-продажба с рег. № 5034 от дата 11.04.2024 г., поради което МПС не е било спряно от движение.

При тези данни на водача е съставен АУАН № 0619653/11.04.2024 г. за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП, въз основа на който е издадено наказателно постановление № 24-4332-008271/22.04.2024г., с което за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП, на водача е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 750 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 ЗДвП.

За да потвърди наказателното постановление районният съд е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи с всички необходими реквизити при изискуемата от закона форма. Приел е още, че по несъмнен начин е установено извършеното от А. П. нарушение на правилата за движение. По отношение на твърденията й, че е карала с висока скорост, тъй като е трябвало да откара болния си мъж до лечебно заведение, съдът е обосновал извод, че това обстоятелство не може да оневини нарушителя, тъй като транспортирането е могло да се извърши с линейка, която от своя страна има специален режим на движение, включително и за скоростта.

По отношение на наказанието съдът е приел, че същото е фиксирано и включва кумулативно наказание „глоба“ заедно с наказанието лишаване от право да се управлява МПС за 3 месеца.

Съдът е изложил мотиви и за неприложимостта на чл. 28 ЗАНН, поради факта, че жалбоподателката нееднократно е санкционирана и за други нарушения по ЗДвП.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 АПК.

Обжалваното решение е постановено при правилно приложение на материалния закон, правилно разпределение на доказателствената тежест и правилно формиране на

правните изводи на съда в съответствие с правилата на логическото мислене и съвкупна преценка на всички факти, обстоятелства и доказателствата.

Районният съд правилно е установил, въз основа на събраните по делото писмени и гласни доказателства, че касаторът е осъществил състава на нарушението по чл. 21, ал. 1 ЗДвП, в който се съдържат изрично установени забрани водачите да управляват МПС със скорост, превишаваща установената за съответния район, която за населено място е 50 км/ч.

При постановяване на решението районният съд не е допуснал нарушения на материалния закон и на процесуалните правила. Не са били ограничени процесуалните права на страните, решението е мотивирано, като съдът е обосновал правните и фактическите си изводи, чрез подробно обсъждане на доказателствата и доводите на страните.

Разпоредбата на чл. 21, ал. 1 ЗДвП въвежда максималните скорости, с които може да се движи МПС от съответната категория в населено място, като на водачите е забранено да използват по-висока скорост на движение. За МПС категория „В“ тази скорост е 50 км/ч. за населено място, като нарушението на тази забрана се санкционира на основание чл. 182, ал. 1 от ЗДвП в зависимост от това, с колко е превишена максимално разрешената скорост.

В случая безспорно е установено, че касаторът е управлявал горепосоченото МПС, като е превишил максимално разрешената скорост от 50 км/ч. за населено място с 59 км/ч. Безспорно по делото е установено, че нарушението е заснето с одобрено автоматизирано техническо средство, видно от удостоверение за одобрен тип средство за измерване на скоростта № 17.09.5126 със срок на валидност до 07.09.2027 г. Обстоятелството, че в семейството има човек със значителни здравословни проблеми не може да освободи касатора от отговорност относно спазването на разпоредбите на ЗДвП.

Съгласно чл. 182, ал. 1, т. 6 ЗДвП водач, който превиши разрешената максимална скорост в населено място, се наказва, както следва: за превишаване над 50 км/ч - с глоба 700 лв. и три месеца лишаване от право да управлява моторно превозно средство, като за всеки следващи 5 км/ч превишаване над 50 км/ч глобата се увеличава с 50 лв. Превишаването в случая е с 59 км/ч., което попада в хипотезата на чл. 182, ал. 1, т. 6 ЗДвП и тъй като предвиденото наказание включва кумулативно наказание глоба и лишаване от право да се управлява МПС за 3 месеца, правилно районният съд е приел, че същото не може да бъде редуцирано.

Споделят се и изложените от районния съд мотиви относно липсата на основание за приложение на чл. 28 ЗАНН, които не следва да се преповтарят.

Предвид изложеното настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е постановено в съответствие с процесуалния закон и при правилно приложение на материалния закон, поради което следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл. 63д ЗАНН, чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ на ответника следва да се присъдят сторените разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд – София-град, XVIII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 4609 от 21.10.2024 г. по НАХД 7416/2024 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 7-ми състав.

ОСЪЖДА А. П. П., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата в размер на размер на 80 (осемдесет) лева, представляваща разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.